

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY

Nyakadban

Nyakadban nyúzott csönd a sál.
Kezedben megvakult hóvirágok.
Apró bogarakra ülnek a szavak,
s elúsznak, elröppennek,
télbe zordult lángban.

Tükörkép

Ülünk a kanapén,
fogjuk egymás kezét,
illetve te a kisujjamat,
mert mi még így tudunk csak
igazán barátkozni.
Bambulunk előre,
mintha TV előtt ülnénk.

Te most mire gondolsz
abban az aprócska kagylóülésben?
Én egy galambokat kergető kisleány,
aztán egy lakótelep mögötti
sárga pitypang mezőre,
hol egy kicsi lányka a
csokrával dicsekszik.

És egyre örvénylenek fejünk fölött
megszelídíthetetlen ős-örökségeink,
melyek álmaink legmélyéről törnek ránk,
mint lelassult, öreg pók
elraktározott zsákmánya.

Papa!
Nézd, a tükörképünk a szekrényen;
ott ülök melletted
és fogom a kisujjad.

Vasútállomás

Képes volt
egy órával korábban
kimenni az állomásra,
hajnalban kirángatni
puha ágyamból.
De azok a várótermi zajok;
bőröndök és csomagok
diszkrét duruzsolása.
A vastag, sárga vonatjegy
koppanós lepecsételése
az első öröm reggel óta,
ami lehajolt hozzám; utazunk!

Vonulunk ki az emberekkel,
csetlünk-botlunk a vágányok között.
Anyuka izgatottan szalad,
húz, vonszol maga után,
nehogy lekéssük,
nehogy elinduljon nélkülünk.

Felkapaszkodunk.
Én az ablaknál.
Biztos ez a pesti vonat?
Van itt másik asszonyom?

Majd elcsendesedik minden,
s az állomás,
a fák
lassan elindulnak
visszafelé.

Álmomban mindig

Álmomban mindig csak
hátról látom
tiszta gyapjú fejed,
megfoghatnám e úgy, hogy
nem fordulsz meg,
vakító, láng kezéd?